

- 1 שלה בראותה הנס. ובלשון רש"י בענין זה עצמו²¹;
 2 "אז כשראה (משה) הנס עלה בלבו שישיר שירה וכו'
 3 אמר לו לבו שישיר, וכן עשה כו' וכן ביהושע כו'
 4 וכן שירת הבאר שפתח בה אז ישיר כו"; ומובן
 5 בפשטות שגם מרים, בראותה הנס, עלה בלבה
 6 שתאמר שירה - ומה נוגע כאן שהיתה נביאה?
 7 ג. ומתריך רש"י, שאין כוונת הכתוב לומר שכאן,
 8 במאורע זה יש שייכות לנבואה, כ"א שתיבת
 9 "הנביאה" נמשכת למ"ש אח"כ בכתוב "אחות
 10 אהרן",
 11 - כי תיבות אלו שבפירושו הן הן תיבות הכתוב
 12 (וכאלו היו נדפסות באותיות גדולות), אלא
 13 שבאמצע מכניס פירושו, וכדרכו בכמה מקומות²²
 14 היינו: שהתנבאה כשהיתה עדיין רק אחות אהרן,
 15 קודם שנולד משה - וכוונת הכתוב בזה היא לתריך
 16 קושיא:
 17 בהכתובים שלפני זה בענין זה עצמו כתוב²³
 18 "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", שמזה מובן עד כמה
 19 בטלים היו כל בני אל משה באותה שעה.
 20 ובכלל עוד קודם לזה ראו אשר ה' שמו
 21 "אלקים" לפרעה²⁴ שאפילו המשנה לפרעה בלעדו
 22 "לא ירים איש את ידו ואת רגלו"²⁵. וא"כ אי"מ:
 23 איך זה עשתה מעשה גדול כזה אמירת שירה וכו'
 24 "ותצאן כל הנשים אחרי גו'" - ולא מצינו שנטלו
 25 רשות ממשה ע"ז?
 ד. אבל לכאורה אי"ז מספיק עדיין:
 כיון שכוונת הכתוב לספר ערך נבואתה לגבי
 משה, ולכן מפרש תוכן נבואתה "אחות אהרן",
 כנ"ל - הרי אדרבא הי' מתאים יותר לומר "הנביאה
 אחות משה", אשר גם אז היתה מוכנת הכוונה:
 מאחר שאין מאורע זה שייך לנבואה, מוכרח לומר
 ש"הנביאה" נמשכת למ"ש אח"כ "אחות משה",
 ויתירה מכשכותב "אחות אהרן" שהכוונה שהיתה
 "אחות" - בדרגת - משה בנבואה, ועפ"י מש"כ

26 ועפ"ז מובן בפשטות מה שלא העתיק רש"י גם התיבות
 "שמושיע את ישראל" (ראה לעיל הערה 10) כי עיקר הדיוק הוא
 להדגיש דרגת גודל נבואתה אבל אינו נוגע כ"כ תוכן הנבואה.
 27 להעיר מרמב"ם הל' יסוה"ת פ"ז ה"ז: "הנביא אפשר
 שתהי' נבואתו לעצמו בלבד להרחיב לבו ולהוסיף דעתו וכו'
 ואפשר שישולח לעם מעמי הארץ וכו'".

לא היתה זאת כוונתן*, ואדרבה: מפרש"י להלן "מוכטחות היו
 צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להן ניסים והוציאו תופים
 ממצרים" משמע שכוונת התופים היתה בשביל להגדיל השמחה
 (ודוחק גדול לומר שכוונת רש"י שמכיון שידעו שהקב"ה עושה
 להם ניסים, ובודאי יאמרו שירה, ובמילא צריך איזה דבר לבלבל
 קולן שלא ישמעו האנשים, וכמובן).

אעפ"כ הרי לפונעל שרו ביחד עם קול התופים ובודאי
 שנתבלבל קולן.

21 טו, א.

22 ראה פרש"י בראשית ד, יז. וראה לקמן ע' 164 הערה 19.

23 יד, לא.

24 וארא ז, א.

25 מקץ מא, מד.

* והטעם (גם ע"פ דין) י"ל: בנדו"ד אי"ז שייך. דהרי מפורש בפרש"י
 (טו, ב) ראתה (אפילו) שפחה על היס מה שלא ראו נביאים. הרי
 באותה שעה אין שום חשש וכו'. ואינו דומה למשארז"ל בסוכה (נב).
 א) "ומה לענ"ל שעוסקין בחספד ואין יצה"ר שולט בהם אמרה תורה
 אנשים ונשים לבד וכו'". כי בקר"ס היתה יתרה מזה (כפרש"י): זה א"ל
 - היו מראין אותו באצבע.